

Sygn. akt **IIK 892/15 (1 Ds. 2384/15)**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 20 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Statkiewicz

Protokolant: Marta Chmiel

przy udziale Anny Krochmalczyk-Sobkowicz Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Śródmieście
po rozpoznaniu sprawy

H. K. córkę H. i A. z domu K.

urodzonej (...) w miejscowości P.

(PESEL: (...))

oskarżonej o to, że

w dniu 11 października 2015 r. we W. na ul. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,78 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierowała samochodem osobowym marki V. (...) o nr. rej (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

* * *

I. uznaje oskarżoną **H. K.** za winną popełnienia czynu, opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 178 a § 1 k.k. wymierza jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesza oskarżonej warunkowo na okres 1 (jednego) roku próby;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonej okres zatrzymania w dniu 11 października 2015 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

V. na podstawie art. 63 § 4 k.k., na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy w dniach od 11 października 2015 r. do 20 lipca 2016 r.;

VI. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych;

VII. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1083 roku, Nr 49, poz. 223) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 190 złotych, w tym opłata 120 złotych.

Sygn. akt II K 892/15 (1 Ds. 2384/15)

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 października 2015 roku funkcjonariusze Policji P. G. i P. M. pełnili służbę patrolową w dyspozycji Komisariatu Policji W.. Około godziny 01:20 jadąc ulicą (...) we W., na wysokości P. T. zatrzymali do kontroli drogowej samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Kierującą pojazdem była H. K.. Od kobiety wyczuwalna była silna woń alkoholu.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej k. 16, k. 65-66,

zeznania świadka P. G. k. 51, k. 66,

zeznania świadka P. M. k. 52, k. 66/

Wcześniej w tym dniu H. K. uczestniczyła w spotkaniu towarzyskim, na którym piła alkohol, mało tego dnia jadła, skarżyła się na ból głowy, zażywała leki przeciwbólowe.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej k. 16, k. 65-66,

H. K. została zatrzymana i przewieziona na Komisariat Policji W., celem wykonania badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie przy użyciu urządzenia kontrolno – pomiarowego wykazało u niej obecność alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, w tym: o godzinie 01:40 – 0,78 mg/l, natomiast o godzinie 01:58 – 0,76 mg/l.

/dowód: zeznania świadka P. G. k. 51, k. 66,

zeznania świadka P. M. k. 52, k. 66,

protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego wraz ze świadectwem wzorcowania k. 3-4/

H. K. została zatrzymana w dniu 11 października 2015 roku o godzinie 01:20, a następnie tego samego dnia zwolniona o godzinie 14:15.

/dowód: protokół zatrzymania osoby k. 5/

Prawo jazdy odebrane H. K. w dniu 11 października 2015 roku Prokurator zatrzymał postanowieniem z dnia 22 października 2015 roku.

/dowód: postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy k. 25-26/

H. K. ma 59 lat. Jest mężatką, matką dwójki dorosłych dzieci. Legitymuje się średnim wykształceniem. Prowadzi własną działalność gospodarczą – sklep, osiągając miesięcznie dochód w wysokości około 2.000 zł. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie była leczona psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Nie była też w przeszłości karana sądownie za popełnienie przestępstwa.

/dowód: dane osobopoznawcze k. 31, k. 65,

informacja o osiągniętych dochodach k. 37-41,

dane o karalności k. 17/

W wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym H. K. przyznała się do zarzucanego jej czynu. Podała, że w ogóle nie spożywa alkoholu i nie wie, dlaczego tak się zachowała. Wskazała, że ma liczne problemy w życiu osobistym (chory syn, bezrobotna córka, ciężko chora matka, śmierć ojca, rozstanie z mężem), dlatego też wyszła na spotkanie ze znajomymi, na którym wypila dwa drinki z wódką. Oświadczyła, że prawo jazdy jest jej niezbędne z uwagi na charakter prowadzonej przez nią działalności, musi, bowiem jeździć po towar do Ł. i W., nie może przy tym liczyć na niczyją pomoc w tym zakresie, gdyż syn jest chory a córka nie ma uprawnień do prowadzenia samochodu (k. 16).

Na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2016 roku H. K. także przyznała się do przypisanego jej w akcie oskarżenia czynu. Składając wyjaśnienia podała, że tego dnia spotkała się z koleżankami, mimo iż bolała ją głowa. Przed spotkaniem zażyła lek przeciwbólowy o nazwie K. (...), po którym ból przeszedł. Spotkanie rozpoczęło się kolacją o godzinie 19:00, ale ona nic nie jadła, bo źle się czuła. Za namową koleżanek wypila jednego drinka. Nie widziała, aby ktoś dolewał jej wódki do szklanki, sama natomiast dolewała sobie soku. Wyjaśniła, że w postępowaniu przygotowawczym mogła podać, iż wypila dwa drinki, gdyż była zaskoczona poziomem alkoholu w wydychanym powietrzu. Wskazała, że nie pije alkoholu, a to była jednorazowa sytuacja, która wywróciła jej życie do góry nogami. Wyraziła skruchę z powodu tego, co się stało, jednocześnie wskazując, iż prawo jazdy jest jej potrzebne, gdyż prowadzi sklep, który sama zaopatruje, jeżdżąc po towar do Ł. i W. (k. 65-66).

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd zważył co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych mających na celu określenie zakresu odpowiedzialności oskarżonej H. K., Sąd dysponował wyjaśnieniami oskarżonej złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, uzupełnionymi następnie na rozprawie.

Sąd miał również na uwadze treść zeznań złożonych w tym zakresie w postępowaniu przygotowawczym przez świadków P. M. i P. G..

Nadto Sąd dysponował wynikiem badania przy użyciu urządzenia kontrolno – pomiarowego na zawartość alkoholu w wydychanym przez H. K. powietrzu.

Zaliczono także w poczet materiału dowodowego postanowienie Prokuratora z dnia 22 października 2015 roku o zatrzymaniu prawa jazdy oraz protokół zatrzymania H. K..

Oceniając dotychczasowy tryb życia oskarżonej Sąd miał na uwadze dane o jej karalności, a w zakresie sytuacji rodzinnej i majątkowej również wywiad środowiskowy przeprowadzony przez Policję, dane podawane przez oskarżoną a także informacje o jej dochodach pozyskane z systemu teleinformatycznego Ministra Właściwego do Spraw Finansów Publicznych.

Przechodząc do oceny wyjaśnień H. K., wskazać należy, że oskarżona zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak też na etapie postępowania jurysdykcyjnego, nie kwestionowała faktu kierowania pojazdem pod wpływem alkoholu, co wynikało również z relacji świadków. Nieco odmiennie natomiast oskarżona opisywała okoliczności, w których spożywała ten alkohol. Różnica w jej wyjaśnieniach polega też na tym, iż na etapie postępowania przygotowawczego podała, że wypila dwa drinki, przed Sądem natomiast mówiła o jednym drinku. Pytana o tę sprzeczność, wyjaśniła, że składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, mogła podać, że wypila dwa drinki, gdyż była zaskoczona poziomem alkoholu w wydychanym powietrzu. Mimo to Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, albowiem dla oceny jej zachowania z punktu widzenia odpowiedzialności karnej, okoliczności, w jakich oskarżona spożywała alkohol oraz ilość wypitych drinków nie ma żadnego znaczenia, w sytuacji, gdy oskarżona nie kwestionuje samego faktu spożywania alkoholu. Oskarżona nie twierdziła, że została podstępnie upojona, świadomie zdecydowała się na udział w imprezie, na której podawano alkohol oraz na jego spożywanie. Wskazać przy tym należy, że jej stan nietrzeźwości był znaczny, prawie półtorej promila stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu, nie jest to stężenie na granicy stanu nietrzeźwości i wyjaśnienia oskarżonej, że powstało na skutek wypicia jednego drinka uznać należy za niewiarygodne, nielogiczne i sprzeczne z zasadami

doświadczenia życiowego. Istotny jest natomiast, wynik badania poziomu alkoholu w wydychanym powietrzu, a ten nie był przez oskarżoną kwestionowany. Należało zauważyć, że pierwsze badanie oskarżonej po zatrzymaniu, które jak wskazywał protokół zatrzymania miało miejsce w dniu 11 października 2015 r. o godzinie 01:40 wynosiło 0,78 mg/l. Natomiast kolejne badanie wykonane o godzinie 01:58 wskazało wynik 0,76 mg/l. Sąd miał również na uwadze, że fakt kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości został potwierdzony relacjami świadków P. G. i P. M., będących funkcjonariuszami Policji, którzy dokonali kontroli drogowej i zatrzymania oskarżonej. Ze względu na charakter pracy świadków, okoliczność, że nie ma żadnych przesłanek by uznać, że czynności podejmowane wobec oskarżonej nie miały charakteru rutynowego bądź, by świadkowie nie zachowali bezstronności Sąd uznał ich zeznania za wiarygodne, spójne i logiczne. W ocenie Sądu świadkowie ci nie mieli żadnych racjonalnych powodów do składania zeznań niekorzystnych dla oskarżonej.

Wątpliwości Sądu nie budziła także treść protokołu użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu, albowiem dokument ten został sporządzony w sposób rzetelny i zgodny z obowiązującymi przepisami. Zastrzeżeń nie budziło też użyte urządzenie, ponieważ posiadało aktualne świadectwo wzorcowania.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, iż oskarżona swoim zachowaniem zrealizowała ustawowe znamiona przestępstwa prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości sankcjonowanego przepisem art. 178a § 1 k.k.

Do znamion ustawowych powyższego występkę należy między innymi prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości. Przez prowadzenie pojazdu należy rozumieć wprawienie go w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie w sposób zgodny z konstrukcją pojazdu. Pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd wprawiany w ruch za pomocą własnego silnika.

Zgodnie z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Bez wątpienia H. K. prowadziła pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości, na co wskazują zgromadzone w sprawie dowody. Oskarżona, zdawała sobie sprawę, z naganności swojego postępowania, umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, gdyż wsiadła do samochodu będąc pod wpływem alkoholu i poruszała się nim po drodze publicznej, czym stwarzała realne i bezpośrednie zagrożenie dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu. Nie umniejsza znaczenia jej czynu, złe samopoczucie, problemy osobiste czy brak asertywności wobec koleżanek, które rzekomo nakłoniły ją do wypicia drinka. Oskarżona udała się samochodem na umówione spotkanie z koleżankami poprzedzone kolacją, winna, zatem przewidywać, że zdarzeniu temu może towarzyszyć alkohol, nawet, jeśli tylko spożywany w symbolicznej ilości, a co za tym idzie mogła skorzystać z innego środka transportu. Miała, przy tym świadomość, że alkohol spożywała, a mimo to zdecydowała się prowadzić pojazd.

Przypomnieć trzeba, że przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji godzą zarówno w dobra indywidualne – życie i zdrowie poszczególnych uczestników ruchu, jak i w dobro ogólne jakim jest bezpieczeństwo powszechne. Stąd też mają one w sobie duży ładunek społecznej szkodliwości, który dodatkowo potęguje powszechność przestępstw tego typu w skali całego kraju. Każdy jest uczestnikiem ruchu, każdy ma obowiązek przestrzegania reguł bezpieczeństwa w ruchu i każdy może oczekiwać od pozostałych poszanowania tych zasad. Nie ma i nie może być w tym zakresie żadnych odstępstw, a właściwa represja powinna stanowić istotny czynnik zwalczania i zapobiegania tej kategorii przestępstw.

Mając na uwadze wszystkie elementy przedmiotowe i podmiotowe stopnia społecznej szkodliwości, w oparciu o przesłanki sądowego wymiaru kary wynikające z art. 53 k.k., Sąd uznał, iż współmierną do stopnia winy oskarżonej będzie kara 4 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd przyjął, iż przypisanego czynu oskarżona dopuściła się w sposób zawiniony, albowiem nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby jej winę umniejszać lub wyłączać. Jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków. Na jej

korzyść przemawiał natomiast incydentalny charakter czynu, jej dotychczasowa niekaralność oraz ustabilizowane życie zawodowe.

W przekonaniu Sądu tak orzeczona kara nie przekracza swą dolegliwością stopnia winy oskarżonej i we właściwy sposób działa wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżoną, a także we właściwy sposób wpłynie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu orzeczona kara jest wystarczająca dla osiągnięcia celów wychowawczo-prewencyjnych wobec oskarżonej, jak i wobec innych potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw. Biorąc pod uwagę prowadzoną przez oskarżoną działalność gospodarczą Sąd uznał, że nie jest ona w stanie pogodzić jej z ewentualną karą ograniczenia wolności połączoną z obowiązkiem wykonywania prac społecznie użytecznych, oskarżona nie jest też zatrudniona na umowę o pracę. W ocenie Sądu uwzględniając obligatoryjne wysokie świadczenie pieniężne, wymierzenie kary grzywny byłoby dla oskarżonej szczególnie uciążliwe.

Wymierzona kara w odczuciu Sądu utwierdza w świadomości prawnej społeczeństwa prawidłowe postawy wobec prawa i wzbudzi u oskarżonej przekonanie o konieczności przestrzegania norm prawnych oraz wykształcenia krytycznego stosunku do popełnionego przez nią czynu.

Jednocześnie Sąd uznał, że wobec oskarżonej uzasadnione jest zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, przy czym wystraszający do zweryfikowania przyjętej przez Sąd pozytywnej prognozy będzie minimalny okres 1 roku próby. Zdaniem Sądu przyjęty okres probacji pozwoli na osiągnięcie celu wychowawczego, a jednocześnie, biorąc pod uwagę właściwości osobiste oskarżonej w sposób realny potwierdzi trafność postawionej prognozy. Ewentualne wejście oskarżonej w konflikt z prawem, będzie uprawniało Sąd do zarządzenia wykonania warunkowo zawieszonych kary w sytuacji, gdyby ta prognoza okazała się nietrafna. Sąd uznał, więc, że w tym konkretnym przypadku wobec postawy sprawczyni oraz jej zachowania po popełnieniu przestępstwa orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności nie jest konieczne i cele kary zostaną spełnione.

W oparciu o art. 63 §1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. zatrzymania które miało miejsce w dniu 11 października 2015 roku w godzinach od 01:20 do 14:15, przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi pozbawienia wolności.

Sąd orzekł wobec oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, do czego był zobowiązany dyspozycją art. 42 § 2 k.k. Uwzględniając charakter działalności zawodowej oskarżonej, Sąd orzekł najkrótszy obowiązujący od 18 maja 2015r. zakaz, uznając, iż środek karny w tym wymiarze spełni wobec osoby oskarżonej należycie swoje zadanie i zapewni na przyszłość bezpieczeństwo w komunikacji drogowej dla innych użytkowników dróg.

Na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów, Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 11 października 2015 roku do 20 lipca 2016 roku.

Sąd orzekł także o świadczeniu pieniężnym obligatoryjnym w przypadku skazania za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., przy czym orzekł je w dolnej ustawowo przewidzianej kwocie, biorąc pod uwagę możliwości finansowe oskarżonej.

Mając na uwadze, iż każdy sprawca powinien ponieść koszty postępowania wywołane swoim zachowaniem Sąd obciążył oskarżoną tymi kosztami na podstawie art. 627 kpk, zaś na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 120 złotych.